

som der i ethvert af Udvalgets sidste Møder er fremsat Forslag om nye Anlæg.

Hvis der overhovedet kan være Tale om Plan i Ændringsforslagene, saa maa Planen nærmest være den, at man har søgt at opfylde alle Ønsker om nye Privatbaneanlæg, og ganske særlig har denne Bestræbelse været stærk i de allersidste Dage, og navnlig efter at Ministeriet ved Skrivelse af 12. Marts har erklæret sig villigt til at modtage en Bemyndigelse til at optage Statslaan i ubegrænset Omfang til Dækning af Statens Tilskud.

Ministeriets Tilbud om den nødvendige Kapital, der snarest burde have manet til forsigtig Omgang med Statens Kredit, saaledes at kun virkelig paatrængende Baneanlæg fandt Plads i Forslaget, har desværre virket ganske modsat.

Man finder intet Forslag uantageligt, men anser en Række ganske nye for antagelige. Saafremt Rigsdagsarbejdet ikke skulde ophøre i den nærmeste Tid, nærer Mindretallet ikke Tvivl om, at Antallet af nye Baneanlæg vilde stige endnu meget, selv om det snart maa knibe med at finde „jernbanetomme“ Rum i Danmark.

Mindretallet maa betegne Lovforslagets Vedtagelse med de foreslaaede Ændringer som ganske uforvarlig; for det første fordi de forskellige Baneanlægs Betimelighed ikke er undersøgt paa grundig Maade og kun støttes af Vælgernes Krav og Ønsker hos disses Repræsentanter, og for det andet fordi det maa anses for højst betænkeligt at engagere Statskassen ud over al Grænse. Ingen vil være i Stand til at angive, hvilke Beløb det drejer sig om. Udvalgets Flertal har ganske Ret i at sige, at det bliver mindst 50 Millioner, men Flertallet vilde ikke have haft Uret i at sige, at Udgiften vil kunne nærme sig 100 Millioner.

Under disse Omstændigheder maa Mindretallet fraraade Vedtagelsen af samtlige Ændringsforslag og forbeholde sig sin Stilling til Sagens 3die Behandling.

Til Slutning bemærker Mindretallet, at det foran anførte dog ikke gælder Ændringsforslaget om Karrebæksmindebanen, der „ikke handler om Nyanlæg af nogen Jernbane, men derimod drejer sig om en anbefalelsesværdig Foranstaltning, som formentlig kunde ordnes ad administrativ Vej.“

Angaaende Sagens Behandling i Tingene anføres følgende:

Sagens 2. Behandling i Landstinget var sat paa Tingets Dagsorden for Mandagen den 18. Marts. Efterat Formanden havde bemærket, at Sagen efter Forretningsordenen kun kunde foretages med Tingets Samtykke*), bemærkede Hey, at han,

*) Betænkningen havde ikke foreligget omdelt i 3 Dage. Efter Forretningsordenens § 45 krævedes til dens Foretagelse, at $\frac{2}{5}$ af de stemmeafgivende stemte derfor.